

hans Modstander, som jeg før nævnte, paa dette Omraade, der sil Maglen, thi siden den Tid er der, om jeg ikke erindrer feil, ikke mindre end 6 Gange forelagt Følke-thinget et Fiskerilovforslag, som gaar aktivat i modsat Røtning af det af Indenrigsminister Estrup forelagte, et Forslag, som Fiskerikommissionen, hvis Betænkning det skyldes, selv erklover for at være hæmmende, indstrænkende og forbydende; det er, siger Kommissionen, en Forbudslov, den foreslaar, altsaa ganske det Modfatte af Indenrigsminister Estrups. Jeg tror, at det er en Lykke, at Folkethinget hidtil har taget i Betænkning at fremme dette Lovforslag, og naar det i den sidste Udvalgsbetænkning, der blev afgiven her i Thinget, en Betænkning, der iøvrigt blev afgiven paa den sidste Dag, Thinget var samlet, hedder, at Udvalget havde havt nogen Vanfælighed med Hensyn til, hvor det skulde finde sit Bestik, er jeg enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), med hvem jeg iøvrigt i saa mange Punkter i denne Sag ikke kan glæde mig ved at være enig, naar han anbefaler, at der anstilles nøiagtige, upartiske og omfattende Undersøgelser, saaledes at der kan frembringes et statistisk Materiale, ledsaget af en videnskabelig Belysning, angaaende dette Spørgsmaal, thi naar de fire Aar ere gaaede, der nu staa tilbage, og maaste før, vil det Spørgsmaal med Nødvendighed præsenteres sig: Hvad da? Skulle vi da lægge Dvang paa Fiskerne eller ikke? Og jeg, hvis Aar rykke frem, og som ikke har Brev paa at leve endnu i fire Aar, end mindre paa min Plads her i Thinget, griber Leiligheden til i dette Dieblit at tale for, at man ikke lægger nogen som helst Dvang paa Fiskeriet, at det Princip, som bliver ledende overfor Fiskeriet, bliver i Korthed dette, at Fiskerne skulle have Lov til at fiske, naar de ville, som de ville og hvor de ville. Det blev jo ved Behandlingen her i Thinget af dette fire-aarige Lovforslag udtrykkelig omtalt — og Titelen paa Lovforslaget blev forandret for at sikkre det, — at naar disse fire Aar vare gaaede, maatte det, naar ikke Andet opnaaedes, endnu staa frit for, og der skulde Intet være præjudiceret med Hensyn til, at man igjen ved Domstolene kunde optage Spørgsmaalet om, hvorvidt Høiesteretsdommen af 29de April 1880 vilde kunne blive gjentagen af Høiesteret, eller at det, som deri er udtalt, vilde kunne under en ny Sag blive gjentaget af Høiesteret. I saa Henseende er jeg af en ganske anden Ansættelse end det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds, idet det er min Mening, som jeg tidligere har udtalt, at der vilde være en ikke ringe Chance for, at Høi-

steret, saa snart Sagen eller dette Spørgsmaal maatte blive procederet paany og paa en saadan Maade, at der fremkommer de fylldige Oplysninger i Sagen, som høre dertil, vil komme til en anden Opfattelse. Det er jo ikke usædvanligt at se, at Høiesteret i saadanne Sager den ene og den anden Gang er kommen til forskjellig Opfattelse. Jeg har tidligere omtalt dette, jeg skal ikke gjentage det her i dette Dieblit. Ikke heller kan det være min Hensigt med nogen Udførlighed at komme ind paa, hvorpaa jeg støtter denne Antagelse — det vil høre hjemme i en Procedure om dette Spørgsmaal —, men en kort Bemærkning skal jeg dog tillade mig at gjøre, og det er, at selv om man vil gaa ud fra, at det er et juridisk Ræsonnement, der er opstillet i denne Høiesteretsdom, at de i Limfjordslovgivningen til enhver Tid værende Massebestemmelser ogsaa maa være gjældende for det øvrige Land, uagtet der i disse Limfjords-Lovgivningsbestemmelser ikke staaer det Mindste derom, har denne Argumentation dog en faktisk Forudsætning, og denne Forudsætning er den, at man i Limfjordslovgivningen kan finde saadanne Regler for Massestørrelsen, men det er jo ikke Tilfældet. Limfjordslovgivningen er jo, som bekendt, af den Bestaaffenhed, at den kun tillader Brugen af de Redskaber, som den udtrykkelig nævner, og forbyder Brugen af alle andre, men det Redskab, som der var Tale om i Høiesteretsdommen af 29de April 1880, er et Redskab, som er forbudt i Limfjorden, og man kan altsaa ikke i Limfjordslovgivningen finde nogen Regel med Hensyn, til hvorledes et saadant Redskab skal bindes. Den Gang da Regeringens Fiskerilovforslag første Gang kom til Behandling i Folkethinget, stod vi Alle, jeg ogsaa, paa det Standpunkt, at vi mente, at om det end kunde være rigtigt, at man med de forbedrede Redskaber, med Vaad, og hvad de ellers alle hedde, kunde udbytte Fiskeriet, uden i mindste Maade at skade Fiskebestanden; paa en fordelagtigere og rigere Maade end hidtil, havde det dog den Ulempe, at med disse Vaad overhalede man de stedlige Fiskeres Redskaber og navnlig deres Rufer. Jeg og flere Medlemmer med mig gik den Gang ud fra, at disse stedlige Fiskere havde en Ret til med deres smaa og billige Redskaber at have Fred for de større og bedre Redskaber. Deres Berettigelse til at fiske var ligesaa stor som de Andres; de burde ikke lide under, at Andre havde Kapital til at sætte i større og fuldommere Redskaber. Dette er efter de Oplysninger, som jeg har modtaget fra de brave Fiskere i Kallehave, som have henvendt sig til mig, nu et overvundet Standpunkt. For-